

ски ракети се понасятъ къмъ небесния лазуръ, освѣтяватъ смръзналата околностъ съ своята кървава свѣтлина и побуюватъ самата кръвъ на двата заклетиврага — единия нападащъ, другия току що узналъ за страшната опасностъ, която го дебне. Сливенци и тѣхнитѣ другари отъ другитѣ части се нахвърлятъ, като разярени тигри върху мжчащитѣ се да се организиратъ врагове, чийто картечници почватъ да шиятъ съ кървава дияра по веригитѣ на сливенци, пушкитѣ, като загрѣти решетки, съ царевични зърна запукватъ, а минитѣ почватъ да разтърсватъ околността съ своя страшенъ опустошителенъ трѣсъкъ. Но тоя огнь — блъвнатъ отъ устата на неприятелската пещъ е безсиленъ да спрѣ талазитѣ на кипналото море отъ негудование и желание да се победи.

Майоръ Куртевъ, снаженъ и невиджанъ смѣлчакъ, обичанъ отъ войници и офицери за неговата беззавѣтна самоотверженостъ, лѣти предъ своитѣ соколи, и съ свѣткавична бързина захвърля ротитѣ си въ окопитѣ на врага. Той не иска да даде време на неприятеля да се окопоти и организира за по-мощна отбрана. Бързината на удара е свѣткавична и едва уловима. Остритѣ ножове засвѣткватъ и съ страшенъ звукъ на чупящъ се челикъ, затрѣсватъ въ ударъ съ неприятелскитѣ трижби щикове, или въ тѣлата на изненаданитѣ сърби. Замлъкватъ неприятелскитѣ картечници и пушки, миннитѣ взривове не правятъ повече пакостъ на атакуващитѣ сливенци. И ето цѣли четири часа ужасна сѣчъ и дупчене на мѣсо. Кървавата драма се превръща на адска и сърбитѣ не издържатъ. Тѣ въ панически бѣгъ чалнуватъ по ржглинитѣ и почватъ да дирятъ спасение изъ доловетѣ къмъ р. Бродъ. Никжде не могатъ да се опрѣтъ и дадатъ отпоръ на нашитѣ полуозвѣрени нападатели, които забравили себе си, сж се отдали на общия победоносенъ устремъ. Дветѣ наши роти успѣватъ да смѣтатъ цѣлата първа дружина отъ 5-й сръбски полкъ, въ окопитѣ оставатъ 130 трупа на сръбски войници, заедно съ дружинния имъ командиръ. Но всрѣдъ величествения подема на духа, когато всички тържествуватъ за овладяването на Тжпата чука, майоръ Куртевъ, тежко раненъ, агонизира съ викъ на уста: